

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 144/2536

พนักงานอัยการ จังหวัด มหาสารคาม
นาย ประสงค์ สังสีราช

โจทก์
จำเลย

ป.อ. มาตรา 137

ป.วิ.อ. มาตรา 2(2), 134, 226

เมื่อ จำเลยตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(2) แล้ว จำเลยจะให้การเท็จจริงอย่างไรหรือไม่ให้การอะไรก็ได้ ไม่มีกฎหมายใดบังคับดั่งนั้น โจทก์จะอ้างคำรับของจำเลยในชั้นสอบสวนซึ่งในชั้นพิจารณาจำเลยได้ปฏิเสธ ให้เห็นว่าคำเบิกความชั้นศาลของจำเลยเป็นความจริงมาใช้ประกอบเพื่อให้ฟังว่า ข้อความที่จำเลยให้ไว้แก่พนักงานสอบสวนนั้นเป็นความเท็จหาได้ไม่

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญา แก่ร้อยตำรวจเอกวันชาติ เผ่าพงษ์ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายและเป็นพนักงานสอบสวน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 137, 172

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 137

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยนำสืบรับกันฟังได้เบื้องต้นว่า จำเลยได้ให้การเป็นพยานชั้นสอบสวนแก่ร้อยตำรวจเอกวันชาติ เผ่าพงษ์ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอแก่งคำ จังหวัดมหาสารคาม ในคดีอาญาที่นายແທ່หรือคำเพียร กับพวกเป็นผู้ต้องหาในข้อหาลักทรัพย์หรือรับของโจรกระบือของนายเสริญ วิชะระโกชนันท์ ว่าเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2533 จำเลยเห็นนายແທ່หรือคำเพียรกำลังหาเหยื่อและกึ่งก่าอยู่ที่บริเวณทุ่งนาข้างทางเก่าระหว่างบ้านโคกลิ้นโนนภิบาล และห่างจากนายແທ່หรือคำเพียรไปทางตะวันตกประมาณ 1 เส้น เห็นกระบือสีดำ 1 ตัวจะเป็นตัวผู้หรือตัวเมียไม่ทราบผูกอยู่ใต้ต้นไม้ วันรุ่งขึ้นได้พบนายมณี จึงได้บอกให้นายมณีทราบรายละเอียดปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.6 ครั้นนายແທ່หรือคำเพียรถูกพนักงานอัยการจังหวัดมหาสารคาม เป็นโจทก์ฟ้อง จำเลยได้เบิกความเป็นพยานโจทก์ต่อศาลชั้นต้นว่าไม่เคยรู้ข้อเท็จจริงในคดี แต่อย่างไรและไม่เคยให้การแก่พนักงานสอบสวน ข้อความที่พนักงานสอบสวนพิมพ์นั้นไม่ตรงต่อความจริงดังปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.8 ปัญหาวินิจฉัยมีว่าจำเลยได้แจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานอันเป็น ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 ดังที่โจทก์ฎีกาหรือไม่ โจทก์มีแต่ร้อยตำรวจเอกวันชาติ เผ่าพงษ์ เป็นพยานเบิกความว่า ก่อนจับกุมและสอบสวนจำเลย จำเลยให้การว่า ที่จำเลยเบิกความต่อศาลเป็นความจริง พยานจึงแจ้งแก่จำเลยว่า ถ้าเรื่องที่จำเลยเบิกความต่อศาลเป็นความจริงแล้วเรื่องที่จำเลยแจ้งแก่ พนักงานสอบสวนจะเป็นความเท็จ จำเลยจึงให้การใหม่ว่า ที่จำเลยให้การแก่พนักงานสอบสวนไว้นั้นเป็นความจริง เท่านั้น เห็นว่าเมื่อพนักงานอัยการมีหนังสือแจ้งให้พนักงานสอบสวนจับกุมและดำเนินคดี แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 173 แล้วร้อยตำรวจเอกวันชาติได้ไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยตามเอกสารหมายเลข จ.9 เช่นนี้ จำเลยย่อมตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(2) ฉะนั้นจำเลยจะให้การเท็จจริงอย่างไรหรือไม่ให้การอะไรก็ได้ไม่มีกฎหมายใด บังคับ ดังนั้นโจทก์จะอ้างคำรับของจำเลยในชั้นสอบสวนซึ่งในชั้นพิจารณาจำเลยได้ปฏิเสธให้ เห็นว่าคำเบิกความชั้นศาลของจำเลยเป็นความจริงมาใช้ประกอบเพื่อให้ฟังว่า ข้อความที่จำเลยให้ไว้แก่พนักงานสอบสวนนั้นเป็นความเท็จหาได้ไม่ รูปคดีจึงได้ความแต่เพียงว่าในชั้นสอบสวนจำเลยแจ้งแก่พนักงานสอบสวนอย่างหนึ่งแล้วมาเบิกความในชั้นพิจารณาต่อศาลเป็นอีกอย่างหนึ่งซึ่งเป็นการแตก ต่างและขัดกันเท่านั้น พยานหลักฐานของโจทก์ยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้า พนักงาน จำเลยไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137

พิพากษาอื่น

(จองทรัพย์ เทียงธรรม - มานิตย์ จิตต์จันทร์กลับ - สั้งเวียน รัตนมุง)